SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 114. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 17, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 17-го ЧЕРВНЯ 1995 р. Ч. 114. РІК CII.

Пам'ятаймо про Україну!

ДЕЛЕҐАЦІЯ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ ВІДВІДАЛА УКРАЇНУ

Київ (УНІАР).— Тут 11—15-го червня перебувала з офіційною візитою військова делеґація Великої Британії на чолі з начальником генерального штабу сухопутних військ Чарльзом Ґатрі.

Під час зустрічей з начальником генерального штабу Збройних Сил України, першим заступником міністра оборони генерал-полковником Анатолієм Лопатою та іншими представниками вищого командування обговорено шляхи врегулювання югославського конфлікту, де Україна і Великобританія мають свої миротворчі військові частини у складі сил ООН. Генерал Ґатрі також відвідав Академію Збройних Сил України та Інститут сухопутних військ. Відвідали гості кілька військових частин і навіть постріляли з української стрілкової зброї. Британські військовики поділилися з українськими колеґами досвідом розбудови армії на прикладі становлення збройних сил Великобританії.

В ході зустрічей розглядалися питання використання полігонів, проведення спільних українсько-англійських військових навчань у майбутньому.

За підсумками візити в Міністерстві Оборони відбулося підписання протоколу та програми співробітництва військових відомств України й Великобританії на 1995-96 роки. Підписи під документами поставили заступник міністра оборони, командуючий сухопутніми військами України Василь Собков та начальник генерального штабу суходільних військ Великобританії Ч. Ґатрі.

Л. Кучма зустрівся з кримськими журналістами

Київ (УНІАР).— Тут у вівторок 13-го червня в адміністрації Президента України відбулася зустріч Леоніда Кучми з кримськими журналістами.

"Ця зустріч мала б відбутися набагато раніше, адже надто багато спекуляцій ведеться довкола України і Автономної Республіки Крим. Тому я радий зустрітися з представниками преси, щиро та відверто обговорити всі нагальні проблеми і, гадаю, ми знайдемо порозуміння", — сказав Президент, відкриваючи зустріч, яка врешті справді вийшла непротокольною і тривала вдвічі довше, ніж було заплановано.

Журналісти телекомпанії "Крим" і Севастопільської телевізії а також різних газет півострова, отримали вичерпні відповіді на всі питання, що їх цікавили. А вони цікавилися не лише регіональними проблемами, а й, наприклад, такими: що дасть Україні підписання конституційної угоди між Президентом і Верховною Радою, чому Україна не може приєднатися до митного союзу за прикладом Російської Федерації і Білорусі тощо.

Президент Кучма однозначно відповів, що для України це економічно невигідно. На запитання щодо рад Л. Кучма пояснив, що вони є і будуть існувати далі як органи місцевого самоврядування. Цікавилися журналісти й питанням чи буде, і як скоро, Президент наводити порядок в державі, на що Кучма відповів позитивно, "бо на роздуми вже немає часу".

Серед обговорюваних тем були: статус Севастополя і Києва, проблема кримсько-татарського народу, чи вироощуватиметься знову бавовна у Криму, коли запрацюють справжні економічні реформи, як підтримати журналістські колективи і захистити самого журналіста і багато інших тем.

(Закінчення на стор. 4)

ВІДБУЛАСЯ ПЛЕНАРНА СЕСІЯ СКУ

Торонто (СКУ). — Понад 50 членів Президії Секретаріяту, комісій, рад та гостей взяло участь у пленарній сесії Світового Конґресу Українців, яка відбулася в днях 2-го і 3-го червня ц. р. в приміщеннях Канадсько-Української Мистецької Фундації.

Поміж визначними гостями були Митрополит Максим Германюк з Вінніпегу; Владика Паїсій з Міннеаполіс; Віктор Батюк, амбасадор України в Канаді, та Олександер Соботович, генеральний консул України в Торонто.

В п'ятницю, 2-го червня, о год. 6:30 після офіційного відкриття пленарної сесії президентом д-ром Дмитром Ціпивником, слідували звіти: президента, генерального секретаря, фінансового референта та касира. З дуже актуальними думками виступили Митрополит М. Германюк та Владика Паїсій. Митрополит затривожений занепадом моралі та духових вартостей тут і в Україні. Владика Паїсій звернув увагу на шкідливу нетолерантність в церковному житті України та закликав посилити працю у ділянках мови, культури, науки та віри.

Після обговорення та затвердження бюджетів на 1995 та 1996 роки, були зачитані підсумки звітів діяльності. Звітували за Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій — Марія Підковірна, за Конґрес Українців Канади — Олег Романів, за Український Конґресовий Комітет Америки — Євген Івашків, за Українську Американську Координаційну Раду — Іван Олексин.

На підставі надісланих звітів, підсумки праці Европейського Конґресу Українців, Союзу Українських Організацій Австралії, Союзу Українців Великої Британії, Центрального Представництва Українців Німеччини та Об'днання Українців Польщі подав Я. Соколик.

Після звітів СФУЖО та крайових центральних надбудов звітували голови або представники рад та комісій СКУ. За Світову Координаційну Виховно-Освітню Раду звітувала Іроїда Винницька, за Світову Раду Суспільної Служби — Оля Даниляк, за Українську Світову Кооперативну Раду — Петро Микуляк, за Комісію прав людини — Олександра Ковальська, за Комісію українських молодечих організацій — Євген Чолій. За відсутнього голову Спортової комісії звітував генеральний секретар, а за Контрольну комісію — Олександер Непрель.

Після звітів відбулася річева та цікава дискусія, як теж був ряд запитів до звітодавців. Усі звіти були друковані та залучені до папок зареєстрованих делеґатів, як також розіслані поштою до неприсутніх голів центральних крайових надбудов.

Дуже цікаву та змістовну доповідь на тему „Україна на міжнародній політичній арені та наша діяспора" виголосив В. Батюк. Доповідач подав ряд практичних порад, як найкраще помагати Україні, як теж відповідав на чисельні запити, які турбують громаду.

Генеральний секретар повідомив, що на місце св. п. Митрата Івана Ващука, головою Контрольної комісії став Олександер Непрель з ЗСА. На рекомендацію Конґресу Українців Канади, новим членом Контрольної комісії став д-р Остап Винницький, відомий суспільно-громадський діяч з Торонто.

На рекомендацію Президії Секретаріяту, згідно зі Статутом СКУ, делеґати пленарної сесії приняли нових членів: Об'єднання Українців Росії, Союз Русинів і Українців Югославії. Громаду Українців Литви, Українське Земляцтво в Естонії, Українську Громаду Латвії та Спілку Українців Придністров'я. Через членство в Об'єднанні Українців Росії членами стали також українські громади, які діють у Російській Федерації — Кубанська Українська Просвіта, Товариство Українців Тюменської области „Єдина Родина" та Товариство Української Культури Приморського Краю.

Олег Романів звітував про працю Статутової комісії УВКР. Відчитано листа в тій справі другого члена тієї комісії, д-ра Аскольда Лозинського.

Про відновлення колись успішно діючого Церковного комітету говорив д-р Василь Верига. Про потребу і завдання запланованого бюра СКУ в Києві звітував д-р О. Романишин.

На рекомендації Европейського Конґресу Українців та Головної Ради Українських Організацій в Бельгії, делеґати одноголосно схвалили внесок Президії Секретаріяту наділити медалею св. Володимира Великого визначного громадського діяча, відомого мистецтвознавця д-ра Володимира Поповича.

Високе це відзначення від імені Президії Секретаріяту передасть Митрополит М. Германюк на святкуваннях 50-ої річниці Українського Допомогового Комітету в Бельгії, якого довголітнім головою був д-р В. Попович.

Д-р Степан Ворох поінформував про невідкладні умови для праці Місії України до ООН в Ню Йорку та запропонував створити комісію, завданням якої буде помагати місії придбати відповідне приміщення.

Рішено відбути наступні сходини Президії 29-го і 30-го вересня ц. р. та 26-го і 27-го січня 1996 року, а пленарну сесію — 31-го травня та 1-го червня 1996 року в Торонто.

Центр Української Культури в Гантері відкриває новий сезон

Ню Йорк (Г. Колесса). — Цього літа сповняється 15 років від часу, коли Центр Української Культури в Гантері, Н. Й., під керівництвом д-ра Ігоря Соневицького розпочав свою діяльність. Безліч концертів клясичної музики з участю високопрофесійних виконавців, деяких світової слави, а також літературно-мистецьких вечорів, виставок та курсів народного мистецтва, усі ці роки притягають широке коло відвідувачів різних національностей та віку. Підраховано, що фестивальні концерти та вечори відвідує понад 40 відс. американської публіки неукраїнського походження, в тому — критики із преси та радіо. Без перебільшення можна сказати, що Центр Української Культури (ЦУК) став правдивою прикрасою та інтелектуальним осередком околиці. Слід додати, що ЦУК — це єдина культурна установа, яка пропаґує українське мистецтво на території ЗСА у формі літнього музичного фестивалю.

Піяністка Марія Крушельницька.

Цьогорічні події в Центрі Української Культури за традицією принесуть слухачам нові імена виконавців, нові твори. Передовсім — це відомі містці з України — піяністка Марія Крушельницька та скрипалька Лідія Шутко, бас-баритон з Метрополітальної опери Вільям Вілдерманн. Новинка в ділянці прем'єр — перше виконання Фортепіянового концерту Соль мажор Ігоря Соневицького.

Зустрінуться шанувальники мистецтва також із уже знайомими іменами — Миколою Суком, Андрієм Добрянським, Струнним квартетом ім. Леонтовича, Ваграмом Сарадженом, Володимиром Винницьким, Оленою Геймур, Томою Гриньківим та іншими.

У програмі літнього фестивалю Центру Української Культури — вечір гумору й сатири з творів Павла Глазового (виконавці — Євген і Ніля Стецьківи) та літературно-музичний вечір, ведуча — Лідія Крушельницька. Від початку сезону у Ґражді відбуватиметься виставка народного мистецтва (керівник — Любов Волинець).

Немалий вклад ЦУК у виховання української молоді. Як і щороку, тут проходитимуть прерізні курси для дітвори — виготовлення ґерданів і вишивок, писанок і кераміки, печива, вивчення українських народних пісень. Ці курси вже роками не тільки навчають підростаючі покоління, але, що особливо важно, виробляють у них почуття національної принадлежности.

(Закінчення на стор. 4)

Б. КЛІНТОН НАПИСАВ ЛИСТА ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ

Київ (УНІАР).— У середу, 14-го червня, на адресу Президента України Леоніда Кучми надійшов лист від президента З'єднаних Стейтів Америки Билла Клінтона.

Американський Президент у своєму листі висловив певність, що українсько-американські переговори надали потужного імпульсу поглибленню двосторонніх відносин.

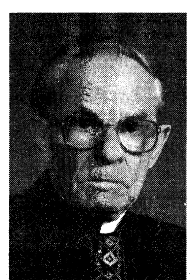
"Залишаюся під враженням від Вашого прагнення вести Україну до економічних реформ. З'єднані Стейти і країни Заходу підтримають Ваші зусилля щодо перетворення України на країну з демократичною ринковою економікою.

Один із шляхів до цього — це збільшення торгівлі та інвестицій між нашими країнами. Вважаю наш обмін думками щодо ситуації в Европі надзвичайно цікавим.

Ваша політика, спрямована на розвиток гарних відносин як із Заходом, так і з Росією, є правильною. Я підтверджую свою впевненість у тому, що від розвитку таких структур як НАТО, цей процес відбуватиметься поступово і відкрито, і служитиме зміцненню безпеки всіх европейських держав, включаючи Україну", — сказано у листі Б. Клінтона до Президента Кучми.

Помер о. митрат Семен Іжик

Джерзі Сити, Н.Дж. — З Вінніпегу наспіла вістка, що там у п'ятницю, 9-го червня, Господь Бог покликав до себе на 83-му році життя вірного сина своєї Церкви і України та відданого церковного і громадського працівника отця митрата Семена Іжика.

У березні 1913 року в бойківському селі Височько-Нижне, повіт Турка, в родині Івана і Катерини з Бродичів Іжиків побачив світ хлопчина, якого при хрищенні нарекли Семеном. Виростаючи у рідному селі, майбутній священик ріс у глибокій вірі, пошані та любові до Бога, Церкви і України. До гімназії ходив у Львові, а студії філософії та теології здобув у Перемиській Богословській Семінарії. Священичі свячення прийняв у Ярославі 1940 року з рук Єпископа Григорія Лакоти. З того часу з всебічною посвятою виконував свої обов'язки священика, учителя та громадянина. У 1942 році був заарештований ґестапом за те, що був ревним душпастерем і вчителем патріотом, в різних німецьких концтаборах, включно з Берґен-Бельзен, перебував аж до визволення англійськими військами 1945 року. Після визволення душпастирював у таборі переселенців ім. Миколи Лисенка у Ганновері в англійській зоні. До Канади приїхав 19-го жовтня 1947 року і відразу став активним священиком у різних парафіях Манітоби, де крім душпастирської праці багато часу присвячував молоді, організовуючи рідношкільні

(Закінчення на стор. 4)

„Ню Йорк Таймс" спростовує походження Л. Кучми

Ню Йорк. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" у числі з 13-го червня спростував інформацію, яка була подана у дописі Стіва Ерлангера з 10-го червня, про підписання договору поміж Леонідом Кучмою і Борисом Єльциним. У дописі С. Ерлангер схарактеризував Президента Л. Кучму, як „уродженого росіянина". Тепер у спростуванні „Ню Йорк Таймс" пише: „В статті із суботи про договір Росії і України у справі Чорноморської флоти фальшиво подано етнічне походження Президента України Л. Кучми. Він є українцем, а не росіянином".

У СВІТІ

ЖИТТЯ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТРА Індії Нарасімхи Рао перебуває в небезпеці. Ті сили, що вбили Раджіва Ганді, готують плян нового вбивства. З такою заявою виступив перед урядовою слідчою комісією відомий індійський політик Маганд Севадас Сінгх. Він повідомив, що за півроку до вбивства Р. Ганді зустрічався у Лондоні з Джаджітом Сінгхом Чавганом, лідером сікхських терористів, які діють в індійському стейті Пенджаб. Тоді Чавган відверто говорив про підготову до вбивства Р. Ганді. М. С. Сінгх вирішив про це розповісти тільки тепер, коли індійська влада гарантує йому особисту безпеку.

АКТИВІСТИ ПАРТІЇ кримських татар „Ардалет" пікетують будинок уряду Криму в Симферополі, протестуючи проти тяжких умов життя виселеного сталінським режимом корінного населення півострова, яке тепер потрохи повертається на рідну землю. Понад 120,000 татар на мають праці, 25,000 родин з дітьми мешкають у землянках. „Ардалет" вимагає забезпечити всіх кримських татар працею і житлом, надати їм громадянство, повернути конфісковане під час депортації майно, створити сприятливі умови для засновання фармових господарств.

ПОНАД 110 депутатів російської Державної думи поставили свої підписи під заявою про недовір'я урядові. Голова депутатської комісії в питаннях економічної політики Сергей Глазьєв підкреслив на пресовій конференції, що „бюджетна політика, яку проводить прем'єр Черномирдін і віцепрем'єр Чубайс, — це обман народу". На його думку, „уряд не має ніяких шансів зменшити інфляцію в цьому році до 2,5 відсотка, тому не треба чекати виборів, а змінити кабінет міністрів вже тепер".

ЧЕЧЕНЦІ ЗААТАКУВАЛИ РОСІЙСЬКЕ МІСТО

Ґрозний, Чечня. — Група озброєних чеченців заатакувала місто Буддьоновськ, поблизу кордону між Ставропольським краєм Російської Федерації і Чеченською республікою.

Московське інформаційне агентство ІТАР—ТАСС повідомляє, що бойовики захопили до 200 закладників, в тому числі понад 100 працівників міської адміністрації. Під час штурму загинуло 20 російських міліціонерів.

Чеченці оприлюднили заяву, що цим нападом вони здійснюють акт помсти за розпалену Росією війну в Чечні і вимагають негайного виведення російських окупаційних військ з території республіки. Члени групи також остерегли, що коли загине хоч один з них, вони почнуть розстрілювати заскладників.

З Москви в Будьоновськ спішно прибувають спеціяльні формації „Альфа" і „Омега", призначені для боротьби з тероризмом, спецназівці і внутрішні війська.

Товариство "Просвіта" провело конференцію

Київ (УНІАР).— У середу, 14-го червня, у приміщенні Інституту української мови з ініціятиви Товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка відбулася всеукраїнська конференція "Інформаційний простір і безпека України". Організаторами конференції були також Спілка Журналістів України, Спілка Письменників України, Телевізійна компанія, Радіо компанія України, Національна рада з питань радіомовлення і телебачення, УРП, НРУ та інші партії й організації.

Працю конференції поблагословив заступник Патріярха Української Православної Церкви Київського Патріярхату митрополит Філарет.

Голова "Просвіти", депутат Верховної Ради України Павло Мовчан у своєму вступному слові підкреслив, що "пекучість інформаційної проблеми для України полягає в тім, що ми фактично були позбавлені свого інформаційного поля і за роки незалежности так і не спромоглися його зформувати".

Учасники конференції схвалили низку рекомендацій та ухвал, спрямованих на створення і захист українського інформаційного простору.

В АМЕРИЦІ

ВІРУС ЗАГАДКОВОГО походження, найперше завважений в Еквадорі, знищив найбільшу розмножувальну зону креветок (shrimps). Кіс Ґреґґ завідуючий фармою креветок Гарлінґен у зоні, де їх вирощують на побережжі Мехіканської затоки у південному Тексасі, твердить, що такого йому ще не приходилось переживати. Впродовж трьох днів 630-акрова фарма втратила 80 відсотків із своїх 45 міл. креветок, атакуючи їх з неприпускаємою досі швидкістю. Досі ніхто не може з'ясувати як цей вірус дістався до ЗСА, як і також ніхто не може найти, як запобігти цьому тотальному майже урожаєві креветок.

ВЖЕ ВІД ДОВШОГО часу в ЗСА окремі стейти домагаються знесення федерального закону про 55-милеву скорість їзди автом на дорогах ЗСА, що впроваджено у 1970-их роках під час бензинової кризи. Останнім часом ця справа перейшла в руки стейтових урядів і у вівторок, 13-го червня, у Гаррісбурґу, столиці Пенсильванії, губернатор Том Рідж підписав законопроєкт про підвищення до 65 миль автової швидкостина дорогах стейту. Закон має увійти в дію до 30 днів, а тоді з усіх стейтів тільки чотири — Ню Джерзі, Коннектикат, Делавер і Гаваї — залишаться з 55-милевою швидкістю на годину.

У СЕРЕДУ, 14-ГО ЧЕРВНЯ, Сенат голосами 84 до 16 схвалив законопроєкт, ціллю якого є застосувати великі грошеві кари, включно з ув'язненням тих, що розповсюджують порнографічні зображення та іньші „брудні" матеріяли крізь комп'ютерну систему. Одначе декілька сенаторів перестерігали більшість своїх колеґ, що це рішення може викликати серйозні дискусії та протести щодо конституційного права свободи слова та зупинити ріст комп'ютерної індустрії.

СВОЇМИ ВИСТУПОМИ ІЗ СПІКЕРОМ Палати Репрезентантів Нютом Ґінґрічем у Ню Гемшир і промовою щодо збалансовання державного бюджету президент Билл Клінтон намагається представити себе, як демократа нового спрямування та незалежного центристського провідника. Ці намагання є в першу чергу спрямовані до тих виборців, які в 1992 році віддали свої голоси для Росса Перо та інших політично незалежних виборців, що разом тепер творять майже третину виборців у ЗСА. А своїми пропозиціями щодо збалансовання державного бюджету без апробування конґресових демократів він зазначив свою незалежність.

Шановні читачі!

Реченець повернення вашого **запитника** є тільки **до 19-го червня**. Присвятіть хвилину уваги цьому **запитникові**, зробіть ваш вибір і **поверніть запитник у синій, оплаченій конверті**. Ви самі мусите зробити вибір, бо ви будете платити чергову передплату. Не голосуючи, ви дозволяєте іншим зробити за вас це дуже важне рішення.

Негайно відішліть запитник!

Екзекутива УНС

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Торгівля радіоактивними матеріялами — ґльобальна небезпека

Щораз частіше довідуємося, так немов мимохідь, про те, що перевезти тепер і продати кому завгодно радіоактивні матеріяли — це тільки справа підприємчивости окремих осіб і жадоби гроша.

Взагалі торгівля недозволеними матеріялами відбувається тепер у повному розгарі. Коли, однак, відкривають раз-у-раз торгівлю наркотиками, які перевозять у різні неправдоподібні способи з однієї країни до іншої, а передусім з Південної Америки до ЗСА і до інших країн Заходу — це все ж таки небезпека для окремих людей, що ці наркотики купують. Правда, наркоманія — поважна тепер вже пошесть, що вбиває сотні тих, які вживають їх постійно, але це таки особи, які самі рішають про свою долю.

Зовсім інакше мається, однак, справа з торгівлею такими матеріялами, які можуть викликати небезпеку для цілих країн, а то і для цілого світу.

Добре відомо, хоча не завжди про це публічно говориться чи пишеться, про торгівлю зброєю, яка тайними шляхами дістається в руки різних груп чи навіть країн, що купують, щоб могти у відповідний час використати її. Ця торгівля іде звичайно нелеґальними руслами або таки з відома державного правління країни, з якої її джерело, але із „примкненням ока" на небезпеку озброєння тих чи інших підривних сил.

Однак найбільш небезпечною є таки засекречена добре, але існуюча тепер торгівля радіоактивними матеріялами, яка може спричинити дуже багато шкоди, а то і жертв серед невинного населення. Ось саме кілька днів тому вийшло наяв, що в одній із мешкальних дільниць Ню Йорку, у Квінсі, довший час лежали у звичайнісінькому будинку-складі тонни радіоактивного циркону, який чекав на евентуальний дальший перевіз до місця призначення, у тому випадку до Іраку. Відкриття такого небезпечного матеріялу, зложеного в спокійній мешканевій дільниці Ню Йорку, викликало не лише зрозумілий переляк у мешканців цієї дільниці, але взагалі у кожного, що про це прочитав у газетах чи почув у радіо або телевізійних новинках.

Як цей небезпечний метеріял опинився тут, можна було також довідатися тепер із засобів масової інформації, які широко розписувалися про те, що походить циркон з України, продав його російський генерал грецьким торгівцям, а ті вже перевезли його спершу до Німеччини, а коли там митна поліція відкрила небезпеку, тоді спокійно перетранспортовано циркон до ЗСА та без якихнебудь застережень він опинився на складі у Квінсі. Грецьких торгівців заарештовано, не заарештовано, однак, російського військового старшину, що напевно заробив на продажі великі гроші і не відомо також, в який спосіб він мав можливість без державної контролі дійти до такого матеріялу та ще і безкарно його продавати. Напрошується також сусідам місця, де лежали скрині із цирконом, питання, як це можливо, яким способом на цьому небезпечному багажі найшлися написи, що вони були перевірені американською митною службою.

Довідуємося із англомовної преси, що в цьому році це вже другий випадок продажу циркону. Перший раз цей матеріял був призначений для нелеґального виробу бомб в Чіле, які відтак мали бути продані Іракові.

Все це вказує лише на те, як легко та безсовісно торгують тепер радіоактивними матеріялами у світі та на яку небезпеку виставлені мільйони невинних та несвідомих такої небезпеки людей. Для України цей недавній випадок мусить стати ще більшою пересторогою, що легкодушність і неувага відповідальних чинників може не лише позбавити країну цінної сировини, але така нелегальна торгівля і небезпека, з цим зв'язана, стають вже ґльобальною проблемою, за яку і Україна буде нести відповідальність.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

Василь Ящун

РІДНА МОВА — НАЦІОНАЛЬНИЙ СКАРБ

Живемо в історичному періоді зусиль до утвердження і зміцнення державотворчих атрибутів України після розвалу СССР. Цей період виявляється важким чи не в усіх видах цих атрибутів. Він вимагає об'єднання всіх конструктивних сил народу і спрямування їх у річище будови сильної держави. Це об'єднання вимагає передовсім відродження і скріплення національної свідомости у великої частини українського народу (зокрема на східніх і південних землях України) як головного джерела й спонуки до пізнання рідної історії, традицій і різновидів культури та всього позитивного, виплеканого народом упродовж його історії. Без національної свідомости неможливі реально обґрунтовані дії в закріплюванні основних національно-демократичних засад у всіх аспектах державотворення. Брак же цієї свідомости звичайно йде в супроводі незнання й невживання рідної мови.

Це бачимо, наприклад, в сумному періоді нашої історії кінця XVIII — першої половини XIX століть. Велика частина української інтеліґенції, тобто провідної верстви, відрікалась рідного слова, цуралась його в прилюдному, а навіть у приватному житті, воліючи покористуватися мовою окупанта як „більш культурною" і „кращою" від мови „хлопської". Поряд із цим завмирала також національна свідомість, у висліді чого проріджувався теж і кволів потенціял української нації. Не за темними кольорами змалював цей стан у тодішньому часі Маркіян Шашкевич, коли сказав:

Здовж і вшир довкола сум
ся розлягає,
Чагарами густими тьма
вовків насіла,
Над тином опустілим
гамір галок грає.

Щоб відродити джерело національно-духової сили — національну свідомість та тим чином оздоровити сумний стан народу, сиґналізований гамором галок над опустілим тином батьківщини, поет бив у дзвін совісти своїх братів і сестер, щоб камінь скинули з серця свого й вхід до серця відкрили для рідного слова. Шашкевич розумів добре, що рідне слово — це той скарб-чинник, за допомогою якого можна краще об'єднати інтеліґенцію з простолюддям та облегшити процес відродження спільности суспільних, національних і політичних ідеалів та готовости боротьби за них.

Усвідомлював собі це добре й О. Кониський, коли вважав, що мова „перш за все єднає і міцніше над усе об'єднує нарід з інтеліґенцією".

Глибоко розумів цю правду наш геній Шевченко, який поставив рідне слово на сторожі національної душі нашого народу.

Бо мова — це не лише чинник формального засягу, не лише засіб спілкування одиниць, паліятив взаємовияву їх думок і почувань (хоч і це вже вистачало б, щоб кожний член народу її любив, нею дорожив і її беріг як національний скарб), але вона є чимось важнішим. Рідна мова не закреслює своїх меж до назверхньої особовости одиниці, вона всякає глибше, в надра її душі. Вона зв'язується зі складовими елементами національно-психічної цілісности людини, яка без мови була б значно мізернішою і, навпаки, при її наявності стає комплектнішою й багатшою. Цей мовний елемент не існує, наче щось відокремлене в людині, з прикметами акцидентальних функцій, але як щось суттєве, що проникає у сферу національних змістом духу й інтелекту людини. Він просякає історію, традицію та різновиди культури і, просякаючи їх, з'єднує міцніше, в один національний скарб. Без цього мовного чинника згадані цінності були б обмізерені у великій мірі, стояли б поруч у відокремленій схемі, в кожній із них блимало б лищ одиничне слабе світило, неспроможне дати повну пишноту цілости національного скарбу; бо цю пишноту можна осягнути лише тоді, коли всі світла окремих елементів-цінностей національного скарбу об'єднаються в одному спільному світилі. Це об'єднання може здійснити рідна мова. Ті цінності зможуть пульсувати динамікою, культом себе й поступовим змаганням за себе тільки при умові об'єднання їх однією притаманною їм мовою.

Може хтось завважити, що таким об'єднуючим кільцем не мусить бути мова, що її функцію може виконувати спільна всім тим цінностям загальна духова сила народу, бо кожна з тих цінностей-елементів має питому собі духову силу як частину загальної сили, що охоплює цілість дувохо-національного скарбу. Позірно це так. Але ж ця спільна духова сила є сумою окремих духових сил культури, традиції, звичаїв, обичаїв тощо. Вони в ній повністю містяться. Ця спільність і одність цілости є нерозривно зв'язана зі спільністю й притаманністю мови. Без цих останніх духова сила всіх цінностей залишилася б якимсь неокресленим змістом то хвилевого сантименту як слабого відгомону далекого й давнього дзвону, то зі силою холодного сповнення формального обов'язку як дії, що випливає з пригадки цього слабого відгомону, який десь у серці легенько прозвучав і відлетів поворотно в забуття серед сірої боротьби за матеріяльну екзистенцію. Ця духова сила повністю говорити може лише своєю мовою, жодною іншою. В чужій мові їй тісно. В ній немає того струму, розмаху й широти, що їх дає притаманна тій силі рідна мова. Без тієї притаманної мови вона з усіма частковими цінностями народного скарбу тратитиме свою животворну поживу і поринатиме в стан скніння й завмирання.

Без знання рідної мови майже неможлива праця для національної культури, бо на ній ця культура виростала, кріпшала й розвивалась. Головні джерела, з яких черпати можна відомості для творення нових надбань цієї культури, написані рідною, давньою й сучасною, українською мовою. Перекладна література не може передати повної глибини змісту й духу цієї культури, бо кожний нарід має свого питомого духового феномена, який виявитись може в повному блиску в питомій йому мові.

Рідна мова є життєвою силою, що нею живе й віддихає наша свідомість, свідомість нашого народу, подібно як організм живе й віддихає повітрям.

Із вищенаведених важливостей рідної мови випливає обов'язок кожного члена української нації без різниці станової й професійної означености, віроісповідання, теренового походження й місця перебування тією мовою дорожити і її плекати. Ні час, ні віддаль, ні високі гори, ні далекі океани, ні прийняття громадянства іншої держави не звільняють морально жодного члена нації від цього обов'язку. Дух надії не має леґалізації для своєї подільности ні у вимірах простору, ні часу, ні в коньюнктурах кращої чи гіршої долі нації, ні в конечності чи добровільности включення членів нації в громадянське членство іншої держави.

Натякаючи на від'ємні наслідки неплекання рідної мови старшим і молодшим поколінням, не маємо на меті спрямувати їх увагу, волю й дії в екстремному напрямку, тобто в напрямку виключного засвоєння рідної мови та легковаження оволодіння панівною мовою в тутешній країні, чи взагалі в країні, в якій доля призначила їм жити. Це було б недооцінюванням життєвих конечностей, в яких ми опинилися, бо вони вимагають знання мови цієї країни. Засвоєння її допомагає нам швидше й легше пізнати зміст духової й матеріяльної культури народу, серед якого і з яким нам треба жити, відкриває двері до взаємопізнання ментальности й світогляду, а за цим і причиняється до висунення на плятформу девіз життєвого глузду не одного, що досі ржавіло в болоті епікурейсько-гедонічного „карпе дієм" та, давши спонуку до реалізації цього відгребаного ідейного, зробить внесок у розвиток обох народів, а тим самим і людства.

Це так. Проте це засвоєння чужої мови не сміє зумовити розуміння знання рідної мови як меншевартісної, другорядної чи навіть напотрібної. Наша ж молодь має прийти нам на зміну та продовжувати зберігання й розвивання різновидів нашого національного скарбу, маніфестованого в питомій йому українській мові. Виправдування, що молодь говорить із собою по-англійському не лише поза домом, але й вдома тому, щоб швидше опанувати цю мову, не має в собі глибшої ідейної рації, бо ця молодь, перебуваючи в школі приблизно шість годин денно та слухаючи й вживаючи виключно англійської мови, вивчає її в порівняно короткому часі. А коли взяти до уваги довголітність навчання й студій в американських нижчій, середній і вищій школах, то можна зі стовідсотковою певністю твердити, що українська молодь знатиме цю мову добре. І наш досвід це підтверждує. Зате страх огортає із-за непевности, чи ця молодь знатиме свою рідну мову, коли батьки не присвячують їй як дітям-підліткам уваги й не роблять старань забезпечити їх навчанням тієї мови. І наш досвід підтверджує правдивість цієї непевности й страху.

Необхідним є знання мови країни, в якій людина живе, побажаним є знання багатьох чужих мов, як, зрештою, побажаним і добрим є набуття багатьох знань, але побажаним, необхідним і святим обов'язком є знати, цінити, вживати й розвивати рідну мову своїх батьків, бо вона, як сказав польський філософ Кароль Лібельт, „є кров'ю, що пливе в тілі рідного народу. Виточиш з людини кров — і людина перестане жити; виточиш з народу його мову — і народ загине. Народ живе так довго, як довго живе його мова. Без рідної мови немає народу" („Про любов батьківщини", 1844).

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про нестачу людей

Читачі, напевно, здивуються, як це я ствердила, чи може це помилка, бо де не кинеш оком — аж роїться від всілякого люду.

Однак поговоріть про це десь у нашій громаді, а відразу найдете підтвердження нашого заголовку. Або відвідайте загальні збори першої-ліпшої нашої установи, а там зараз переконаєтеся, що з кожним роком важче знайти охочих бути вибраним на один чи другий пост, а ще коли згори відомо, що ця праця „гонорова", значить безплатна. Саме останнім часом такий стан у деяких наших дуже поважних культурно-громадських установах викликає сумні думки і сумні питання: „А що буде з цим усім далі?" Щораз менше маємо тих, які колись з охотою та знанням справ брали на себе громадські обов'язки, щораз менше таких, що ще мають бажання працювати для ширшого загалу і якщо такі знаходяться, тоді вже ніхто не питає про кваліфікації, про те, чи дана людина надається до керівництва такою установою, а всі присутні заспокоєні, щасливі, що хтось хоче бути вибраним, дарма що це часом відбувається зі шкодою для даної установи, головне, аби кимось швиденько залатати діри в керівництві і оминути кризу.

Що діється із нашою громадою в діяспорі? Чи цей застрашаючий брак людей до праці в громаді, через неймовірне збайдужіння, чи справді наша громада зсихається щораз більше? Здається, що ці чинники себе доповнюють. Хочете знати, де поділися ті наші „провідники народу", що стояли з такою самопосвятою при кермі усіх організацій? Поїдьте хоча б у Провідну неділю на славний Бавнд Брук і уважно придивіться та порахуйте, скільки прізвищ відомих вам саме із громадського життя людей знайдете там вже на гробівцях. Інші тихо і безшелесно доживають віку у старечих домах, згасають по лікарнях чи „при родині". А молодше покоління збайдужіло до таких невдячних обов'язків, або „курсує" поміж Україною і діяспорою, заробляючи на патріотизмі точки до кар'єри, гроші і славу. Помітно бракує в нашій громаді навіть наймолодшого „нарибку", коли читаємо, як в сильних осередках українську матуру склало двоє чи шестеро дітей. Бракує нашої молоді навіть у приємних зайняттях, як літні табори чи імпрези.

(Закінчення на стор. 3)

Ольга Гриньків

„Свобода"

Свобода для кожного — неоціненне слово.
Про неї мріяв наш народ віками
І дочекався, що з блакиту небес
Зійшла вона сонцем ніж нами.

„Свобода" тут — це наш щоденник,
Це наша гордість, наше добро.
На допустім до того, щоби його згубити,
Не допустім до того, щоби пізно було.

Що сказали б тіні тих, що відійшли вже,
Що початки дали, вложили ввесь труд?
Щоби рідне слово гордо дзвеніло
І в чужому морі не розпливався народ.

Хто краще, як ми можемо сказати,
Яку ціну свобода має для нас?
Тому не даймо, щоби наш щоденник
Гинув, як роса у соняшний час.

Радіємо всі свободою України,
Подбаймо, щоб і щоденна „Свобода" була.
Покажім, яку вартість для нас це слово має,
За яке мільйони віддали життя.

Дітройт

ПЕДАГОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ УВУ: ПОГЛЯД ЧЕРЕЗ МІСЯЦІ І КІЛОМЕТРИ

Багато моїх друзів і знайомих, запитуючи, що найбільше вразило у Мюнхені, зразу ж і відповідали: „Крамниці!"

„Ні! — заперечував. — Не крамниці". Хоча, звичайно, більше двох десятків сортів ковбаси, стільки ж сортів сиру, м'яса і всього іншого продуктового багатства не справити враження не могли. І все ж — не крамниці.

Насамперед — зелень. І квіти. Чи то парк у місті, чи місто у парку?

Друге — чесність людей. Скриньки з газетами: вкидай гроші — і бери газету; або не вкидай гроші — і бери газету. І все ж вкидають! Велосипеди біля будинків. І ніхто їх не краде! Один навіть у парку самотньо простояв під деревом три дні! І, звичайно ж, три ночі!

Третє — автобуси, які ходять точно за розкладом.

Четверте. А потім це стало і третім, і другим, і першим, і основним — люди! Найбільше, що мене вразило у Мюнхені, це — люди! Енерґійні, не закомплексовані, розкуті, чемні! Звичайно, коли держава дбає про тебе, а не про саму себе, таким, очевидно, бути не важко. І все ж, і все ж! Ну нехай людина не в змозі змінити економічну ситуацію, але ж прикрасити підвіконня квітами може! То в чому ж справа?

Відповідь прийшла після відвідин німецьких шкіл, після лекцій в Педагогічному інституті Українського Вільного Університету.

Справа зовсім не в тому, скільки сала, як говорив один з героїв О. Гончара, припадає на людську душу. Справа в тому, якою цю душу виховують.

І це другий найбільший висновок: школа має працювати над розвитком душі дитини. Цю зовсім (абсолютно!) не нову істину побачив у дії. Діти в німецькій школі — розкуті, вільні. Їх цього вчать. І не лише в школі Монтесорі, де вдалося побувати. У звичайній німецькій школі дитину привчають до розуміння важливости систематичної праці, важливости знань („На хочеш вчитися — не треба, це твої проблеми, але що ж ти робитимеш завтра?"), важливости вміння доводити (а для цього її потрібно мати!) свою думку, важливости вміння поводитися в суспільстві, вільно (і чемно!) триматися в товаристві, вчать гідности!

І на це спрямоване все: від оформлення кабінетів до зошитів.

„Чи дало вам щось перебування тут?" — довелося почути одного разу.

Не зрозумів цього питання тоді, не розумію його і тепер.

Подивившись в очі учителів української суботньої школи, які на ентузіязмі навчають дітей української мови, історії, географії, власне, не навчають, а виховують дітей, щоб вони ніколи не забули про своє коріння, не одну годину проговоривши з директором цієї школи Петром Мозолюком, людиною надзвичайно щирою, добросердною, великим патріотом своєї справи, іншими очима подивився і на себе, і навколо себе.

Яскравість вражень з часом тьмяніє. А це було неначе вчора: зустрічі з людьми, які зазнали лихоліття сталінщини, які боролись за вільну, незалежну Україну, відвідини бюра АБН (тут працював Степан Бандера, ось робочий стіл Ярослава Стецька). І нарешті — могила С. Бандери. „Як довго я ішов сюди", — думалось у самотині кладовища. Довго... Хоча, мабуть, шлях прозріння легким і не буває.

Церква... Місце розмови з Богом, місце духовного і душевного очищення, місце просвітління, звідки виходиш новим і самому собі невпізнаним. І місце спілкування... (Читаючи спогади У. Самчука про те, чим була колись церква для українського народу, знову згадував храм у Мюнхені, знову зринали в душі хвилі тепла, які відчував у ньому).

Інтернат, де ми жили і харчувались. Як і скрізь, де доводилося бувати, тепло людських сердець і щиросердне бажання зробити все, щоби нам було гарно і затишно.

Табір переселенців в Альпах. Дивився на бараки, слухав людей, які перебували у повоєнний час тут — нині професорів університету — і думав: „Ось де сила українського духу!", і гордився, що я — теж українець.

...Український Вільний Університет! Це — історія, це — одне з джерел нашої духовости, нашої сили. Імена, які самі є історією: Аркадій Жуковський, Ігор Качуровський, Юрій Шевельов, Іван Кошелівець...

Директор Педагогічного інституту проф. д-р Леся Кисілевська-Ткач. У якому ще навчальному закладі директор бігає додому за парасолькою, аби його підопічні не промокли під дощем? Кожен ранок починався із запитання: „Чи все у вас добре? Чи нікому нічого не бракує?" Її книги лежать на моєму столі і тепер.

Де ще професори стоять у черзі разом із студентами, аби взяти канапку і салату? І це теж була лекція для нас, учителів, які з'їхались сюди з усього світу. Як і лекції проф. Володимира Косика. Його „Україна під час Другої світової ві ни" стала однією з книг, які перевернули моє світобачення.

Як і лекції Мирослави Вербової-Онух, яка вчила нас, учителів, говорити, спілкуватися, як і лекції моїх колеґ, які довелось побачити.

Блаженство спілкування! Тут пізнав його сповна. Спілкування з іншим світом, спілкування з іншими людьми. З проф. Бориславом Білашем ми проговорили північ. Потім були ще півночі, і цього вистачить, щоб не забути цього мудрого чоловіка ніколи.

А д-р Ірина Шумська-Мороз вразила найбільше запитаннями, які отримали перед відвіданням художнього музею: ось як потрібно формулювати запитання, ось де простота і вишуканість, складність і доступність.

Бібліотека УВУ... Книги В. Яніва, Є. Маланюка, Д. Чижевського, Ю. Бойка. Не уявляю лекції української літератури без них. І як не вистачає мені цих книг! І як часто я з сумом, а то й з відчаєм згадую бібліотеку УВУ!

Привіз із Мюнхену чимало книг — подарунок д-ра О. Вінтоняка для українських шкіл. Читає син їх, читають школярі — і бачу, як міняються їхні очі, їхні душі. Спасибі Вам, д-ре Вінтоняк! Спасибі, пані Галино! І за книги, і за озеро, і за гарну бесіду біля вечірнього вогнища.

Не всіх назвав, кого хотілося б — це просто неможливо. Але пам'ять про всі добрі слова, про тепло зустрічей, про враження і роздуми — у серці.

(Закінчення на стор. 3)

Про нестачу...

(Закінчення зі стор. 2)

Чи зменшилася тепер родина, чи більше ускладнилося життя? А може першу скрипку тут грає процес відчуження від українського середовища?

І знову немов на заїждженій платівці до знудження повторюється той самий рефрен — на кожному відтинку бракує людей.

Цей невідрадний факт стверджують постійно тепер при нагодах нефортунних зборів, коли немає з-поміж кого вибрати, про це говорять постійно при кожній навіть поверховній аналізі тяжкого стану у керівних ланках серед нас у діяспорі. Порожніють народні доми, церкви, молодечі доми і табори, немає зацікавлених культурним життям, музеями, літературними вечорами, щораз менше грошей напливає у каси товариств чи культурних інституцій. Що далі? Чи ми і наші нащадки приречені на повний занепад і непридатний, недосвідчений провід?

Відповідь чи радше пропозицію для порятунку знаходимо у повідомленнях про дискусійний вечір з приводу з'їзду УНО в Канаді, на якому учасники, стверджуючи викришування давньої еміґрації і брак в ній людей, зважають, що в тому кризовому стані може допомогти залучення до громадського і культурного життя тієї нової хвилі еміґрації з України як в Канаді, так і ЗСА, яка може дати новий імпульс свіжої сили українства до відмолодження громади. Треба б тому поважно взятися до „пригортання" тих, що приїжджають з України і не ставитися до них як до обтяжливого конечного зла, як це загально відчувається. Не ділімся вже з упором знову на „ми" і „ви", здаймо собі справу з того, що без них і їхньої співучасти в українському житті діяспори вона скоро може природно згаснути, бо розкришиться і розсиплеться на порох. Це не апокаліптичне видиво, це гірка правда у своїй неприкрашеній дійсності. Не даймо одчайдухам, без найменших предиспозицій і фахових знань, добити зовсім нашу культуру і громадську сферу. Не даймо, щоб ми пішли у непам'ять, як інки чи ацтеки. Вони хоч залишили на цій землі величаві храми, піраміди, руїни міст. Що залишиться по нас — перероблений на тутешній лад „Щедрик", трохи писанок і барвистих вишивок? Алеж шкаралупа яйця і краса нитяного дива не зможуть ставити чоло „зубові часу". То може подаймо собі таки тепло руку один одному, щоби з'єднався духовий ланцюг, який захистить і пам'ять предків, і пам'ять народу, з якого ми вийшли на цю американську землю. Тепер ми є її громадянами, але спробуймо якнайдовше залишитися тут таки українцями.

О-КА

ПЕДАГОГІЧНИЙ...

(Закінчення зі стор. 2)

Мюнхен... Як була потрібна мені ця поїздка. Щоб відкрити світ, відкрити себе, і, відкривши, повернутися сюди, на свою рідну землю, щоби вже тут відкривати і її по-новому.

Комусь щось, може, і не сподобалось. Але це вже, як кажуть, хто за чим їхав. Я ж, оглядаючись назад, кланяюсь Богові, долі і всім добрим людям, за чиї гроші я перебував у Мюнхені.

А ще постійно думав: ну як зробити, щоб побільше учителів з України побували в УВУ? Може, мав рацію ректор проф. Р. Дражньовський, який щиро жалкував, що частину допомоги, надісланої в Україну, не передали в УВУ, щоб організувати цілорічні сесії? Чи це ще можна зробити? Бо це не розкажеш, це потрібно побачити, а головне — відчути.

Так склалося, що нотатки ці з'являються через дев'ять місяців після від'їзду з Мюнхену. І вже пишучи їх, я подумав: а, може, це і на краще? Тепер бо точно знаю, що УВУ — це на все життя.

Анатолій Фасоля,
учитель української мови і літератури
Гірської середньої школи Київської області.

У щоденнику „Свобода" з 19-го травня 1995 р. в списку жертводавців на „Фонд Сприяння Розвитку Мистецтва України було подано: **по $100 д-р Степан Р. Ґеча і Н. Н.**, а **має бути: по $100 д-р Степан Р. Ґеча і Ольга Дубик.**

За наш недогляд вибачаємось.

На „Новому Соколі" багаточисельно і величаво пройшло свято весни

У горячці повної підготови летом птиці пролітали дні, стрілкою годинника наближались години. Площі — де має розбити свої шатра пластове юнацтво, скошена трава наситила довкілля ароматом пільного запашного чудоквіття. На крутих стежках усунено сухі патики, старанно пограбано, і вони запрошують до проходу. Розчесали свої кучеряві дерева й кущі, а смерічки мов пишні пані на своїх раменах прикрасились свічечками, розгорілись у проміннях сонця запахом живиці.

Ох! Причепурився цей чарівник-господар „Новий Сокіл" на це велике свято, бо він давно вже не гостив у себе так численну пластову родину. На привітання він надів на себе найкращу одежу — цілий у свіжо-ніжних шовкових шатах зелені.

Вже хилиться долів, ховається за обрії лісу велике червонолице сонце. Затихають співи пташок, які у цілоденній пробі підготовлялися до виступу завтрішнього дня, тільки молодик-потічок підсвищує, дзюркоче, кришталевим руслом поміж кам'яні пороги. У синьому сумерку наступає ніч і у снах казкою здійснюватимуться мрії завтрішнього дня.

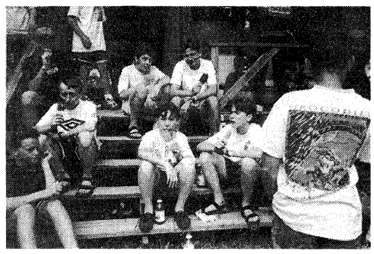
Субота рано із синяви неба усміхається щиро сонечко, яке віщує добру погоду дня, а може й неділі.

Вже приїхали! Вони перші із найдальшого відділення — Чикаґо! Висипались з великого автобуса, загомоніло сміхом, зароїлось кружляючими метеликами. За ними малими автобусиками пластуни з Клівленду, Дітройту та довгою валкою автомашинами чекають на пропуск стійкових гості з Рочестеру, Піттсбурґу та сусідньої Канади — Сейт Катарінс та Гемилтону. У цьому муравлищі-натовпі багато старшого пластунства, виховників і ті, які довгими роками пластової служби виписані на їхніх постаттях і обличчях та позначені сивиною — пластові філярі-сеніори станичний з Чикаґо Роман Завадович, Андрій Дурбак зі своїм синочком-новаком Антоном, Олесь Гановський, станичний дітройтської станиці Всеволод Гнатчук, Микола Перекліта, станичний Клівлендської Станиці — Микола Голіян, д-р Ігор Захарій, зі Савт Кетарінс Марійка Дяків.

До відкриття стало 200 зареєстрованих учасників в цьому — 24 новацтва, які творили підтабір з коменданткою Іреною Ващак. Бунчужний свята — ст. пл. Юрій Депутат прийняв звіт частин. Комендант — ст. пл. Мирон Депутат привітав зокрема станичного Баффалівської Станиці пл. сен. Ярослава Пришляка. Писар — ст. пл. Женя Лой відчитав наказ, з молитвою та при співі пластового гимну високо на щоглах замаяли два прапори. Відкриття було коротке і справне. Парох української католицької церкви св. Миколая в Баффало о. Мар'ян Процик започаткував Святу Літургію, виголосивши до молоді гарну навчальну проповідь. Полудневі години виповнились черґуванням заплянованої програми.

Плавба понтонами

Морозиво після вечері

Пізним вечором велика їдальня прикрасилась ефектовними електричними світлами, забриніли голосні музики і прийшла черга на вечірку. Приємно було спостерігати вияв гарної і культурної поведінки серед танцюючої молоді. Помучені, але щасливі, наші „великі діти" проспівавши вечірню молитву, підпорядкувавшись їхнім виховникам, відійшли домів: на місця свого спочинку. Зацарювала нічна тиша.

Неділя, 28-го травня, наступила зміна погоди. По небі просувались табунами сірі хмари і біля полудня лийнув „традиційний" дощ з прохолодою.

Десь хтось з-під мокрої ялиці затягнув „Ніщо нам лихо ні пригоди" і під'їздом автобусиками 116 охочих учасників над широким берегом ріки слухали уважно пояснень водної поведінки та охорони досвідчених інструкторів. Ану враз всі на човна! В руки весла! Закрутилось в голові — і всіх понесла гірська вода. І знову чути пісню — веселу, голосну.

„Як Вам плилось? Які ваші враження? — запитуєм. „Друже! — відповідає Олесь Гановський з Чикаґо. — Чудово! Прекрасно! А краєвиди! Втопитись — неможливо!

А молоденький юнак Андрій Чмола каже: „Спочатку було дуже, дуже страшно, а потім — дуже, дуже смішно й весело!

Друга група в числі 22 учасників провела гарно час їздою верхи на конях.

В год. 8:30 вечора відбулась велика святочна ватра під відкритим небом. На ватру запросився срібнолиций князенкомісяць, який освітив довкілля. При палаючій ватрі наступила церемонія заприсяження. Комендант свята Мирон Депутат пояснив силу, значіння, обов'язок та святість пластової присяги. Перед п'ятьма курінними прапорами голосним словом та співом учасники проказали пластовий обіт. Ці хвилини у таємничій тиші пройшли дуже врочисто. Опісля наступили іменування, відзначення тощо.

До короткого слова запрошено пл. сен. Я. Пришляка. Своє слово він нав'язав до клича свята „Шукай себе, пізнай себе!" Шануйте минуле, живіть для майбутнього, — говорив промовець. Скріплюйте Ваш характер в чесній грі. Розвивайте свої фізичні, духові та ідейні сили на користь родини, рідної церкви і українського народу. І саме Дні весни у свято Юрія — це не збірка рядами і не довгі святкові промови, але передусім щира радість, єднання й закріплення чистої пластової дружби. Він зложив сердечну подяку усім учасникам — юнацтву та старшим пластунам-виховникам, особливо батькам молоді, які з великим довір'ям до пластової організації передали дітей тим пластовим виховникам-сеніорам, які на кожному кроці опікуються тими дітьми. Велика щира подяка належиться Ксені та Зенонові Депутатам, які очолили надзвичайну важливу ділянку заготівлі та приготування їжі. Братчик Славко привітав та зложив подяку крайовій комендантці УСП Ксені Козак, привітав станичну з Рочестеру Лесю Телеґу. Сплелись у великому крузі руки, з грудей плила тужлива пісня „Погасло багаття, горіли ще мрії".

Все що гарне, те скоро кінчається. В понеділок пора в дорогу, зі собою у своїх серцях веземо те, що пережили — любов до Всевишнього, до природи, пошану й любов до доброї людини, до вільної України, а також до клаптика цієї української землі „Нового Сокола", як першої пластової оселі в діяспорі, яка зродилась з почину і благословення першого Начального Пластуна св. п. Сіройо Лева, проф. Северина Левицького. У цій чудовій зустрічі дух його перебував з нами!

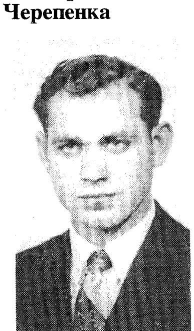
Команда свята: брати Мирон і Юрій Депутати, Юрій Грещишин, Женя Лой, Тарас Тютюнник, Гоко Перейма та інші добре виконали взятий на себе обов'язок.

Братчик Славко

У пам'ять Едварда (Василя) Черепенка

У вівторок, 7-го березня 1995 року, відійшов у вічність після важких недуг на 69-му році життя великий патріот Василь Черепенко.

Не хочеться вірити в те, що його між нами вже немає. Це була непересічна людина, активний працівник на політичній, громадській, культурно-освітній та церковній нивах. Не був він байдужим і до подій в Україні, яку безмежно любив всім серцем і душею. Залишив у глибокому смутку дружину Дарію, доньок Марусю, Олю, Оксану і зятів Майка та Джана, внуків Михайла та Ліяну, сестру Віру, а також родину в Україні, друзів та всю нашу громаду.

Св. п. Е.–В. Черепенко

В. Черепенко народився 25-го травня 1925 року на батьківщині Великого Кобзаря, в м. Тальне Черкаської области, у великій родині Карпа і Уляни Черепенків. У родині було 10 синів і одна донька; з них Василь був наймолодшим, а в живих залишилася тільки сестра Віра Циганенко.

Василь виростав і вчився в м. Тальне аж до окупації України німецьким військом. В 16-річному віці юнака вивезли до Німеччини на рабську працю. Будучи здібним хлопцем і маючи нагоду, він вивчив електрику, радіо і ремонт годинників, що облегшувало йому життя на чужині і стало в пригоді у майбутньому.

Під час окупації Німеччини совєтським військом Василь втікає додому, на Україну, але йому не щастить — по дорозі його затримують та відправляють у військову частину. Таким чином у 19 років В. Черепенко стає вояком совєтського війська. Дякуючи знанню німецької мови, його призначають до продовольчого складу в Австрії. При нагоді Василь втікає і переховується у добрих австрійських роди-

(Закінчення на стор. 4)

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 30-го травня 1995 р. відійшла у вічність наша МАМА, ТЕЩА і БАБЦЯ

бл. п.

ІРЕНА КАРПЕНКО

Цією дорогою складаємо щиру подяку тим, які склали пожертви на добрі цілі замість квітів на свіжу могилу покійної

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ФОНД РУХУ за ДЕМОКРАТИЗАЦІЮ УКРАЇНИ:

Орест і Леся Лебедь	100 дол.
Ольга і Тарас Гунчак	100
Марта Цимбаліста	75
Петро і Наталія Мельник	50
Мирон і Ольга Гнатейки	50
Надя Нагірна	50
Павло Гунчак	50
Данило і Ліса Гунчак	50
Катерина Гончарів	50
Галина і Левко Майстренки	50
Люся і Маршал Саймон	50
Марія Оленська	30
Олексій і Ніна Данчук	30
Галина і Богдан Титла	25
Таїса Богданська	20
Ірена Качмарська	20
Софія Ховзун	20
Орися Паславська	20
Ярослава Гунчак	15
Володимир Кікта	10
Леся Пех	10
Марія Огоновська	10
Іван Митненко	5
Евдокія Гавриш	2

На ВИДАННЯ ПІДРУЧНИКІВ для ШКІЛ УКРАЇНИ:

проф. Роман Воронка	50 дол.
Володимир Воловодюк	50
Марія Полянська	25

На МЕДИЧНИЙ ФОНД ЧОРНОБИЛЯ:

Леся Падковська	20 дол.

Всім жертводавцям в пам'ять бл. п. Ірени Карпенко родина сердечно дякує.

Також дякуємо усім, які прибули на відправи як рівнож тим, які прислали вінки, квіти, листи або картки до родини покійної.

РОДИНА

Стипендистка УНС отримала від Ла Салл університету нагороду

Л. Головчак

Леся Головчак, член 479-го Відділу УНС у Філядельфії, нещодавно закінчила навчання в школі бизнесу Ла Салл університету з успіхом „максіма кум лявде". Її ґрадуяція доповнилась приємною несподіванкою, коли наспіла вістка, що Лесі присуджено нагороду, яка надається щороку найкращому студентові з ділянки, а саме — Person/Wollinsky SPA Review Course. Ця нагорода уможливить ґрадуантці дальші студії в будь-якому з університетів її вибору з тим, щоб дістати кваліфікації certified public accountant. Леся отримувала стипендії Українського Народного Союзу протягом останніх трьох років.

Ла Салл університет цього року успішно закінчили ще двоє стипендистів УНС — Олексій Опанасюк з Києва та Роберт Мюсел з Фреквілл, Па.

Євген Партика

Поширюється знання про Гуцульщину

В місті Путила Чернівецької области 26-го травня ц.р. відбулася реґіональна науково-практична конференція п.з. „Економічні та природничо-екологічні проблеми Гуцульщини" з участю провідних вчених реґіону і гуцульської діяспори, а 27-го і 28-го травня — п'ятий гуцульський фестиваль з участю самодіяльних колективів зі всієї Гуцульщини та Львова, Яремча, Надвірної, Коломиї і Чернівців.

На установчому засіданні 4-го червня ц.р. з участю голови Гуцульського Дослідного Інституту в Чикаґо д-ра Миколи Домашевського створено на Гуцульщині косівський відділ цього інституту. Головою відділу обраний член ГДІ в Чикаґо, голова координаційної ради з питань науки Всеукраїнського Об'єднання Товариств Гуцульщини, професор, доктор технічних наук Нестор Библюк. Членами об'єднання стали провідні науковці і краєзнавці Косова, Львова і Києва, тематика досліджень яких пов'язана з проблемами гуцульського краю.

Серед найближчих плянів відділу — видання науково-популярного вісника „Проблеми Гуцульщини" спільно з Реґіональним Об'єднанням Дослідників Гуцульщини (голова Н. Библюк) і філією „Гуцульщина" Інституту українознавства при Національному Університеті ім. Шевченка (директор П. Шкрібляк), підготова до видання четвертого тому „Історії Гуцульщини" під редакцією М. Домашевського та створення авторського колективу для написання „Енциклопедії Гуцульщини".

Петро Сіреджук, Львів.

Ділимося сумною вісткою з українською громадою. що в неділю 21-го травня 1995 р. після важкої недуги на 84-му році життя закінчив земську мандрівку й відійшов до свого Творця

бл. п.

РОМАН МАРТИНЮК

Колишній в'язень польських тюрем і Берези Картузької, заслужений громадський діяч в Чикаго, Ілл.

ПОХОРОН відбувся в середу 24-го травня з похоронного заведення Музиків до катедрального храму св. о. Миколая, а звідтам на парафіяльний цвинтар.

Дружині покійного Наталії, дочці Іванці Річардсон з донями Танею, Лесею і Адріянкою та синові Ярославові з дружиною і дітьми Даріяном і Тамарою та братові Олексі з дружиною Стефанією і родиною складаємо слова найглибшого співчуття.

Вічна йому пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо, що наш дорогий та любий ЧОЛОВІК і БАТЬКО

бл. п.

ОЛЕКСАНДЕР РАЙТАРІВСЬКИЙ

відійшов у вічність від нас 14-го червня 1995 року

ПАРАСТАС — в п'ятницю 16-го червня 1995 р. о год. 7:00 веч. в похоронному заведенні МАНН при 219 Вест Табор Ровд., Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ почнуться в суботу 17-го червня 1995 р. о год. 9:00 ранку з церкви св. Архистратига Михаїла 1013 Fox Chase Rd. Jenkintown PA.

В глибокому смутку:

дружина — ХРИСТИНА
діти — ЛІДА і ТОМА АШЕР
— МАРУСЯ і МИРОН КОЛОДІЙ
— ОЛЕКСАНДЕР і ДАНА РАЙТАРІВСЬКІ
— ІВАННА БОВЦАЙЛО
родини — ФАРІОН
— ШТҐРОМ

Помер Микола Драпала, секретар 96-го Відділу УНС

Піттсбург. — В п'ятницю, 2-го червня ц. р., після тяжкої недуги помер довголітній заслужений секретар 96-го Відділу в Піттсбургу Микола Драпала. Він був секретарем 96-го Відділу 32 роки, членом Управи Відділу 35 літ. За всі роки праці для УНСоюзу він організував членів, точно сповняв свої обов'язки секретаря Відділу та брав участь у Конвенціях Українського Народного Союзу. М. Драпала був не тільки активним союзовцем, також у житті громади при церкві св. Івана Хрестителя в Піттсбургу. За його віддану працю був нагороджений в 1993 року папською нагородою Pro Ecclesia et Pontifica.

Народжений в родині Марії з роду Молодець та Івана Драпали 8-го грудня 1916 року. Він прожив ціле життя в Пенсильванії. Полишив в глибокому смутку дружину Юлію, синів Миколу і Давида, доньку Карен Дила та чотири внучки — Кристин, Мішел, Лорен і Юлію.

Похорон відбувся у вівторок, 6-го червня ц. р., з церкви св. Івана Хрестителя на парафіяльний цвинтар.

Л. Кучма...

(Закінчення зі стор. 1)

Усім сподобалася теза Президента про те, що Чорне море має рятувати цілий світ.

У Симферополі тим часом перед будинком уряду автономії кримські татари виставили пікети із закликами до Президента України Леоніда Кучми, голови Верховної Ради Олександра Мороза і прем'єр-міністра Євгена Марчука зустрітися з представниками меджлісу кримсько-татарського народу і визначити шляхи вирішення проблем кримських татар.

Л. Кучма 14-го червня виїхав до Кіровоградської та Дніпропетровської областей, а 16-го червня прибуде в Крим.

Перед виїздом Президент підписав низку указів, зокрема, про звільнення Володимира Плітіна з посади віцепрем'єр-міністра, у зв'язку з резиґнацією Уряду після того, як 6-го квітня український парлямент висловив йому недовір'я. Л. Кучма призначив Івана Салія керівником Контрольної служби Президента, Володимира Хандогія — заступником міністра закордонних справ, Володимира Росоловського — першим заступником голови щойно створеного Націонльного аґентства з питань інформації при Президенті, Ігоря Єфімова і Олександра Рекуна — заступниками голови згаданого аґентства, Олега Мозгового — головою державної компанії з цінних паперів та фондового ринку.

Помер...

(Закінчення зі стор. 1)

курси, танцювальні та хорові ансамблі. Крім того він впродовж 36 років був редактором українського тижневика „Поступ", керівником щотижневої української релігійної радіопрограми 45 років та 20 років керівником щотижневої української телевізійної програми. А від 1949 року видавав дутячий журнал „Мій Приятель". Добрий Господь справді наділив його непересічними талантами активної та відповідальної людини, яка взяті на себе обов'язки виконувала завжди якнайкраще. Отець С. Іжик був пластуном і духовним опікуном як пластунів, так і сумівців, а крім того активним членом багатьох релігійних і громадських організацій, включно з Комітетом Українців Канади і Світовим Конґресом Вільних Українців. КУК відзначив його Шевченківською медалею, а бл. п. Кардинал і Патріярх УКЦ Йосиф Сліпий в 1977 році іменував його митратом. Від жовтня 1993 року о. митрат С. Іжик виконував священичі обов'язки у парафії церкви Царя Христа у Вінніпеґу.

З відходом у вічність св. п. о. митрата С. Іжика українська громада не тільки у Вінніпеґу втратила священика, духовного опікуна молоді, а найперше людину, громадянина і вірного сина свого українського народу.

Похоронні обряди відбулися з катедри свв. Володимира і Ольги у Вінніпеґу з участю Архиєпископа-Митрополита Михайла Бзделя і багатьох священиків у п'ятницю, 16-го червня 1995 року.

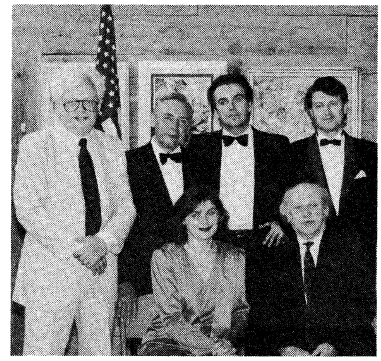
Центр...

(Закінчення зі стор. 1)

лежности і обов'язку збереження традицій.

Центр Української Культури поставив перед собою нове завдання — спрямовувати сили на пошуки молодих сучасних композиторських талантів, які щойно проявляються і починають здобувати признання — і надавати їм поле для попису. Тут мова іде не тільки про українців, але й про американців з походження. Таким чином ЦУК зможе ще й прислужитися мистецтву в наданні підтримки молодим талантам, які так її потребують.

Як відомо, мистецтво в Америці розвивається завдяки дотаціям чи то від Федерального уряду, чи від фундацій або приватних меценатів. Завдяки праці, проведеній ЦУК у справі популяризації української музики та українських мистців, він заслуговує на велику фінансову підтримку українців, адже це — власність цілої української громади, а не лише гантерівської. Вирішальну ролю у цьому відіграють постійні вкладки членів центру і допомога від українських установ та меценатів. При цьому слід підкреслити, що для того, щоб концерти та інші імпрези центру були доступні для слухачів з навіть з найменшими доходами, ЦУК побирає за квитки скромну оплату. Доброю традицією центру стали т. зв. доброчинні концерти, завдяки яким мистці мають можливість причинитися до матеріяльної підтримки ЦУК, не побираючи оплати за свої виступи. Таким доброчинним концертом з участю бас-баритонів А. Добрянського, В. Вілдерманна і піяніста Т. Гринькова (ведуча — Л. Чопівська) Центр Української Культури в Гантері, Н. Й., завершить цьогорічний сезон.

Анна Климашівська, д-р Ігор Соневицький, стоять (зліва): Мирослав Скорик, Богдан Каськів, Юрій Ланюк та Валерій Буймістер.

Виконавці (зліва): Наталія Хома, Володимир Винницький, Галина Колесса та мистецький керівник ЦУК Ігор Соневицький.

У пам'ять...

(Закінчення зі стор. 3)

нах, п'ять разів міняючи документи. Тоді він змінив ім'я — став називатися Едвардом. Згодом йому вдається перебратися на американську зону і в 1948 році з допомогою американців еміґрує до Арґентини. Там відразу включається до українських національних організацій: „Зарево", Товариства „Відродження", Леґіону Симона Петлюри. Працює по устаткуванню елеваторів по всій країні, таким чином знайомиться з українськими громадами. В 1950 році одружується з Одаркою Соловій. В Арґентині у них народжуються дві донечки — Маруся і Оля. Родина бере активну участь у житті громади при православній церкві у Буенос Айресі. 1964 року родина Черепенків переїжджає до Каліфорнії, ЗСА, і поселяється біля Сан Франсіско.

Вся родина, включно з батьками дружини, бл. п. Іваном і Ольгою Соловіями, включаються в культурне й громадське життя при православній парафії Св. Арх. Михаїла у Сан Франсіско. В. Черепенко входить до церковної Управи і працює в ній 30 років, аж до кінця життя, виконуючи різні функції — стає головою Управи, заступником, секретарем та культосвітнім референтом, співає у хорі. Крім цього, був членом УРДП, УККА (згодом УАКР), КДУ (1991 р.) 1973 року вся родина стає членами Братського Союзу. Майже у всіх організаціях св. п. В. Черепенко перебував в Управі та жертвував великі суми грошей на різні цілі й витрачав багато свого часу. У 1967 році народжується третя донечка Оксана; всіх трьох дочок родина Черепенків виховала в українському дусі.

В 1980 році Едвард (Василь) переніс тяжку операцію на серце, а крім того мав ще й цукрицю, через яку часто перебував у лікарні. 1990 року вийшов на пенсію вже хворою людиною, але в 1992 році ще встиг відвідати сестру й родичів в Україні.

Не дивлячись на слабий стан здоров'я, до останнього часу брав активну участь у громадському й церковному житті.

У п'ятницю, 10-го березня ц. р., у похоронному заведенні „О'Коннеллс Чапел", Сан Матео, за спокій душі спочилого Панахиду відслужив о. Аркадій Міронко. Співав церковний хор під орудою Віри Візір при великій кількості присутніх, було дуже багато квітів. У суботу, 11-го березня, труну з покійним занесли до храму української православної церкви Св. Архангела Михаїла в Сан Франсіско. Заупокійну Службу Божу відслужив настоятель парафії о. Аркадій Міронко у супроводі хору під керівництвом диригента Віри Візір.

Одноразово Панахиди було відправлено на Батьківщині покійного, в Києві в Соборі Св. Софії, в містах Тальне, Борщівці, Тернополі, Дніпропетровському, в Польщі та Росії — у Сан Петербурзі.

Поховали сл. п. Василя на Сербському православному цвинтарі, Колма Сан Франсіско. Не дивлячись на несприятливу погоду (дощ), прийшли віддати останню пошану покійному понад 100 осіб. Після похорону відбувся поминальний обід у прицерковній залі, приготований родиною. Родина покійного висловлює сердечну подяку о. Аркадієві, дириґентові Вірі Візір і хористам та всім, хто був на Панахиді і всім присутнім, які так численно зібрались віддати поклін покійному. Також подяка усім, хто прислав квіти і склав пожертву на нев'янучий вінок, і всім тим, хто допоміг і допомагає їм під час тяжкого горя. Нехай сниться Едвардові (Василеві) Україна, за яку боровся все своє життя, і нехай буде йому легкою земля Каліфорнії!

М. Андріянів

Ґлен Спей вшанував героїв України

Увійшло вже в традицію, що в Ґлен Спей, Н. Й., одна з поважних організацій старається пригадати громаді про минуле свого народу — про героїв, віддаючи їм шану за те, що віддали життя за волю України.

Як в минулих роках, імпрезою цього року зайнялась активна і патріотична на ґленспейському терені — Організація Оборони Чотирьох Свобід України 54-ий Відділ. Імпреза відбулась в неділю, 4-го червня, о год.5-ій по полудні в залі церкви св. Володимира.

Свято відкрив Василь Босак, голова Відділу. Святочну доповідь виголосив редактор „Америки" і „Сівача" мґр Осип Рожка. В своїй доповіді він порівняв теперішні обставини з патріотизмом старої еміґрації. Згадав як нищено наш нарід, а сьогодні тих, що нищили їх звеличають як героїв. Присвятив багато уважи нашим жінкам — героїням.

В мистецькій частині „В поклоні українським героям" — монтаж слова і пісні, який приготовила знана оперова співачка Тамара Лихолай, виступали виключно члени Відділу. Тому, що в цьому монтажі брали участь усі його члени і вив'язались з цього завдання знаменито — варто їх згадати поіменно, а саме: Ефрозина Мартинець, Марія Батюк, Маґдалина Ясейко, Оля Бродин, Оля Школяр, Клементина Полюга, Богдан Бродин, Гнат Полюга, Андрій Плескун, Анастасій Опарик і Федір Дреботій. Програма була коротка і всі присутні з великою увагою її вислухали.

Національним гимном що його відспівали усі присутні, закінчено свято.

Присутній

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

БОГДАН Д. ГАМЕРСЬКИЙ член УНС Відд. 257 Т-ва ім. Івана Годяка в Лос Анджелес, Каліф. Помер 30-го грудня 1994 р. на 83-му році життя. Нар. 8-го березня 1911 р. в селі Чашин. Членом УНС став 1959 р. Залишив у смутку дружину Гілю та двох синів: Карела з дружиною Сюзан з внуками Стефанією і Матвієм та сина Ореста з дружиною Аннетою і внучку Ракел. Похорон відбувся 5-го січня 1995 р. на цвинтарі Forest Lawn Memorial Park в Лос Анджелес.

Вічна Йому Пам'ять!

Секр.

КОНСТАНТИНА НАЗАРУК членка УНС Відд. 194 Т-ва „Свобода" в Ню Йорку. Померла 2-го січня 1995 р. на 97-му році життя. Нар. у 1897 р. в Нижнів. Членкою УНС стала 1963 р. Залишила у смутку племінницю сестрінку Інну Голюку з родиною. Похорон відбувся 5-го січня 1995 р. на укр. прав. цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Александра Юзенів, секр.

РАКУТА СТАФАН член УНС Відд. 217 Т-ва Святого Йосафата в Рочестері, Н.Й. Помер 1-го лютого 1995 р. на 74-му році життя. Нар. 25-го листопада 1921 р. в Україні. Членом УНС став 1960 р. Залишив у смутку дружину Марту, три дочки: Донну Манфред, Марію Ракуту, Моніку Деан, трьох внуків: Манфред мол., Реґіна Сасгс, Дона Деан, одного правнука і багато родини на Україні і союзову громаду. Похорон відбувся 3-го лютого 1995 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

МАРІЯН ГОЛЯН член УНС Відд. 379 Т-ва св. Юрія в Чикаго, Ілл. Помер 29-го січня 1995 р. на 72-му році життя. Нар. 1922 р. на Україні. Членом УНС став в 1959 р. Залишив у смутку родину в Україні: сестру Іванну Равлик, сестрінку Галину Дубковецьку і сестрінка Ярему Равлика. Похорон відбувся 3-го лютого 1995 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Голяш, секр.

ТЕОДОР КІСІЛЕВИЧ член УНС Відд. 303 Т-ва ім. Івана Мазепи Флінт, Мишиген. Помер 1-го лютого 1995 р. на 78-му році життя. Нар. 1917 р. в с. Липовець, пов. Яворів, Україна. Членом УНС став 1952 р. Залишив у смутку дружину Анну (з дому Федус), дочку Ірену Пиліні з чоловіком Джеймс, двох внуків: Джеймс (мол.) і Джеймсон, кузина в Україні і багато близьких приятелів і знайомих. Похорон відбувся 3-го лютого на цвинтарі New Calvary Catholic у Флінт, Миш.

Вічна Йому Пам"ять!

Василь Лещук, секр.

ОСИП (ЙОСИФ) СУДОМЛЯК член УНС, Відд. 471, Т-ва ім. ген. Т. Чупринки в Монтреалі. Помер 20-го січня 1995 р. на 75-му році життя. Нар. 1920 р. в Лопатині, Україна. Членом УНС став 1957 р. Залишив у смутку дочку Анну (Ганю) Ворошило, внучку Віру, внука Ігоря і двох правнуків та ближчу і дальшу родину в Україні та багато приятелів і знайомих в діяспорі. Похорон відбувся 23-го січня на укр. цвинтарі Cote de Neiges в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Андрухів, секр.